

ผนวก ก

คำพิพากษาศาลฎีกา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๓๒๐ / ๒๕ ๒๕๒๖

ศาลฎีกา

วันที่ ๓ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕ ๒๕๒๖

ความ อาญา

ระหว่าง { พนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่น โจทก์
นางมาทมา เทพกิจลาวัณย์ จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระภิกษุสงฆ์ พ.ร.บ. ๑๐๑ พ.ศ. ๒๕๐๕

จำเลย

ผู้ก่อกวน

คำพิพากษา

ศาล อุตรดิตถ์ ลงวันที่ ๒๕ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕ ๒๕๒๖

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๒๖ ถึงวันที่ ๒๕ เมษายน

๒๕๒๖ เวลาบ่ายวันและกลางคืนก่อเหตุกับครอบครัว นางอัมมิต ทองแสน เป็นลูกจ้างประจำ

ของจำเลย กับจ้างทำความสะอาดและเก็บเงินจากผู้มาซื้อของในบ้านที่ก่อกวนของจำเลย ทำงาน

ปกติวันละ ๔ ชั่วโมง หยุดทำงานวันหยุดชดเชยได้ ได้รับค่าจ้างเดือนละ ๒๐๐ บาท หรือ

ชั่วโมงละ ๒.๒๒ บาท นางอัมมิต ทองแสน ทำงานล่วงเวลาวันละ ๔ ชั่วโมงทุกวันตลอดเวลา

- ๒ -

ที่ทำงานที่ร้านรองจำเลยเป็นเวลา ๔ ปี ซึ่งตามกฎหมายจำเลยต้องจ่ายเงิน
ค่าจ้างเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งเพาครึ่งของอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมง แต่จำเลย
ไม่จ่ายเงินค่าจ้างเวลาใด เป็นการฝ่าฝืน และไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของ
กระทรวงมหาดไทยเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงาน นางอมัย ทองแสน โค้ร้องทุกข์
ตลอดถึงงานตรวจแรงงานจังหวัดขอนแก่นซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ที่กระทรวง
มหาดไทยแต่งตั้ง ได้เตือนจำเลยให้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครอง
แรงงาน โดยให้จำเลยจ่ายเงินค่าจ้างเวลาให้แก่นางอมัย ทองแสน จำเลย
ทราบคำเตือนแล้วแต่ไม่ปฏิบัติตาม เหตุเกิดที่ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ขอให้ลงโทษตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๐
ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๒ (๔) ข้อ ๔ ประกาศกระทรวงมหาดไทย
เรื่องการคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๓ (๔)
ข้อ ๔

จำเลยให้การว่า ผู้เขียนทำงานล่วงเวลาเป็นบางครั้ง
วันละ ๑ ชั่วโมงบ้าง ๒ หรือ ๓ หรือ ๔ ชั่วโมงบ้าง จำเลยได้จ่ายเงิน
ค่าจ้างเวลาให้พร้อมกับจ่ายเงินเดือน ไม่เคยชักช้า

ศาลชั้นต้นพิจารณาลงข้อวินิจฉัยว่า นางอมัย ทองแสน เป็น
ลูกจ้างทำงานบ้านของจำเลย ไม่ใช่ลูกจ้างตามความหมายของคำว่าลูกจ้าง

- - -

ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน ไม่มีสิทธิได้รับเงิน
ค่าล่วงเวลา ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าจำเลยได้จ่ายค่าล่วงเวลาไปแล้วหรือไม่
พิพากษายกฟ้องโจทก์

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ลักษณะของงานที่นางสมิข ทองแสน
ทำมีใจงานเกี่ยวกับงานบ้าน นางสมิข ทองแสน มีสิทธิได้รับเงินค่าล่วงเวลา
ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน พิพากษายกคำ
พิพากษาศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว มีปัญหาในชั้นนี้
เพียงว่า นางสมิข ทองแสน มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลาตามกฎหมายหรือไม่
ขอเท็จจริงเกี่ยวกับข้อกล่าวหาได้ว่าความจากการนำสืบของโจทก์จำเลยว่า
นางสมิข ทองแสน เป็นลูกจ้างทำความสะอาดบ้านคิดแบบและเก็บเงินจากลูกค้า
ที่มาที่คิดแบบที่ร้านของจำเลย จะมาทำงานตั้งแต่เช้าจนร้านปิดจึงกลับบ้าน
เป็นการทำงานเกินเวลาทำงานปกติของลูกจ้างตามประกาศกระทรวงมหาดไทย
เรื่องการคุ้มครองแรงงาน

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า งานทำความสะอาดบ้านคิดแบบและ

- ๔ -

เก็บเงินจากลูกค้าที่นางสมัย ของแสน ปฏิเสธน้ำที่ในฐานะลูกจ้างนั้น เป็นงาน
 เกี่ยวกับร้านค้าที่จำเลยประกอบกิจการอยู่ โดยเฉพาะหน้าที่เก็บเงินจาก
 ลูกค้าที่มาคิดเงิน ย่อมเห็นได้ว่าไม่เกี่ยวกับงานบ้าน กรณีข้อไม่ได้ว่านางสมัย
 ของแสน เป็นลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย
 เรื่องการคุ้มครองแรงงาน นางสมัย ของแสน จึงมีสิทธิได้รับค่าจ้างเวลาซึ่งที่
 ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมา ปรากฏว่าจำเลยไม่ขึ้น

พิพากษานี้.

ประสม ศรีเจริญ

ประเสริฐ วารภณ

ของ โรงงานสุพรรณ

ตรวจแล้ว

รับรองว่าตรงกับต้นฉบับ

←

คำพิพากษา



ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๓๒๐๖ / ๒๕๓๓

ศาลฎีกา

วันที่ ๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๓

ความ แห่ง

ระหว่าง	{	นางสาวผู้ย แซ่อึ้งหรือแซ่อึ้ง	โจทก์
		บริษัทจงอี จำกัด	จำเลย

เรื่อง คดีแรงงาน

โจทก์และจำเลย อุทธรณ์คัดค้าน คำพิพากษา

ศาลแรงงานกลาง ลงวันที่ ๘ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๓

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๓๑ จำเลยได้จ้าง

โจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้าง ครึ่งสุดท้ายทำหน้าที่ในตำแหน่งแม่บ้าน

อัตราค่าจ้างสุดท้ายเดือนละ ๑,๘๐๐ บาท กำหนดจ่ายค่าจ้างทุกวัน

สิ้นเดือน ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๓ จำเลยได้เลิกจ้างโจทก์



- ๒ -

โดยไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้าให้โจทก์ทราบและโดยที่โจทก์ไม่ได้กระทำผิด
สาเหตุเพราะโจทก์ได้ไปร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่แรงงานทำให้จำเลยไม่
พอใจ จึงเป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม ระหว่างที่โจทก์ทำงานกับ
จำเลย ระหว่างวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๓๑ ถึง ๓๑ มกราคม ๒๕๓๒ จำเลย
จ่ายค่าจ้างให้โจทก์เดือนละ ๑,๒๐๐ บาท ซึ่งต่ำกว่าค่าจ้างขั้นต่ำเดือนละ
๕๕๐ บาท และ ๑,๐๘๐ บาท ระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๒ ถึง
๓๐ กันยายน ๒๕๓๒ จำเลยจ่ายให้โจทก์เดือนละ ๑,๕๐๐ บาท ต่ำกว่า
ค่าจ้างขั้นต่ำเดือนละ ๗๘๐ บาท และ ๘๔๐ บาท ระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม
๒๕๓๒ ถึง ๓๑ มกราคม ๒๕๓๓ จำเลยจ่ายให้เดือนละ ๑,๘๐๐ บาท
ต่ำกว่าค่าจ้างขั้นต่ำเดือนละ ๕๕๐ บาท รวมเป็นเงินที่จำเลยจ่ายค่าจ้าง
ให้โจทก์ต่ำกว่าค่าจ้างขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดทั้งสิ้น ๑๔,๗๙๐ บาท ถือว่า
จำเลยจงใจฉ้อฉลซึ่งโจทก์มีสิทธิเรียกร้องค่าจ้างจำนวนดังกล่าวพร้อมเงิน
เพิ่มและดอกเบี้ย รวมทั้งค่าเสียหาย สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า
ค่าชดเชย จึงขอให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๒,๓๔๐
บาท ค่าชดเชย ๗,๐๒๐ บาท ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม



- ๓ -

๘,๐๒๐ บาท ค่าจ้างที่จ่ายขาดไปอีก ๑๔,๘๙๐ บาท กับเงินเพิ่มร้อยละ ๑๕ ของค่าจ้างที่จ่ายขาดทุกระยะเวลา ๗ วัน นับแต่วันที่พ้นกำหนดจ่าย ๗ วันให้แก่โจทก์ และดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปีของค่าจ้างที่จ่ายขาดไป นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยให้การว่า จำเลยไม่ได้จ้างโจทก์เป็นลูกจ้าง ผู้ที่จ้างโจทก์ คือ นายลิน ไซ่หยุน ซึ่งได้จ้างโจทก์ทำงานตำแหน่งแม่บ้าน นายลินไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ แต่โจทก์ได้ขาดงานไปเอง นายลินได้จ่ายค่าจ้างให้โจทก์ครบถ้วนแล้ว โจทก์เป็นลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน ไม่ได้รับการคุ้มครองแรงงานตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ไม่มีสิทธิที่จะเรียกร้องค่าจ้างที่จ่ายต่ำกว่ากฎหมายกำหนด และเงินเพิ่มตามฟ้อง โจทก์ขาดงานไปเป็นเวลา ๕ วันติดต่อกันโดยไม่ได้ออกกล่าวต่อนายลิน จำเลยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ค่าเสียหาย และสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์ ขอให้พิพากษายกฟ้อง

ศาลแรงงานกลางกำหนดประเด็นพิพาทข้อ ๒ ว่า โจทก์ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลา ๓ วันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันควรหรือไม่



- ๔ -

แต่ประเด็นข้อนี้ศาลแรงงานกลางได้มีคำสั่งยกเลิกก่อนมีการสืบพยาน

ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า จำเลยได้จ้าง

โจทก์เป็นลูกจ้างในตำแหน่งแม่บ้าน มีหน้าที่ซักล้าง ทำอาหาร และทำ

ความสะอาดในบ้านพักของนายลิน และทำให้แก่บุคคลเพียง ๓ คน ซึ่ง

พักอาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้นจึงเป็นลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน

ไม่อยู่ในความหมายของลูกจ้างตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง

การคุ้มครองแรงงาน และเรื่อง การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ โจทก์จึงไม่มี

สิทธิที่จะได้รับค่าชดเชย และจำเลยไม่ต้องผูกพันที่จะต้องจ่ายค่าจ้าง

ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย หรือจ่ายค่าจ้างที่จ่ายขาดไปรวมทั้ง

ดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มตามฟ้อง จำเลยได้เลิกจ้างโจทก์โดยไม่เป็นธรรม

และโดยไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้า สมควรกำหนดค่าเสียหายให้ตาม

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๔๙ พิจารณาให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า

๑,๘๐๐ บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมอีก ๒,๕๐๐

บาท ส่วนค่าขออื่นให้ยก



- ๕ -

โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว

ข้อเท็จจริงได้ความตามที่ศาลแรงงานกลางฟังเป็นยุติว่า จำเลยเป็นบริษัทจำกัด ประกอบกิจการรับทำกรอบรูปส่งขายต่างประเทศ มีลูกจ้างประมาณ ๑๐๐ คน นายลินเป็นผู้จัดการโรงงานของจำเลย และจำเลยได้จ่ายค่าจ้างให้โจทก์ต่ำกว่าค่าจ้างขั้นต่ำจริงตามที่ของโจทก์ในชั้นนี้เห็นสมควรวินิจฉัยอุทธรณ์โจทก์และอุทธรณ์จำเลยไปตามลำดับ

โจทก์อุทธรณ์ว่า ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน หมายถึงเฉพาะคนรับใช้ตามบ้านทั่วไป ซึ่งมีได้มีธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โจทก์จำเลยผูกพันกันตามกฎหมายแรงงาน โจทก์จึงมิใช่ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้านตามที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยนั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ ข้อ ๒ ในประกาศนี้ "ลูกจ้าง" หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงทำงานให้แก่นายจ้างเพื่อรับค่าจ้าง ไม่ว่าจะเป็นผู้รับค่าจ้างด้วยตนเองหรือไม่ก็ตาม... แต่ไม่รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน ส่วนตาม



- ๖ -

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ ข้อ ๒ ในประกาศนี้ "ลูกจ้าง" หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงทำงานให้แก่นายจ้างเพื่อรับค่าจ้าง แต่ไม่รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน; จากนิยามนี้ความหมายเบื้องต้นของลูกจ้าง คือ ผู้ที่ตกลงทำงานให้แก่นายจ้างเพื่อรับค่าจ้าง แต่ไม่รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน สำหรับงานบ้านนั้นซึ่งโดยปกติทั่วไปก็ดูจากสภาพของงาน คือเป็นงานเกี่ยวกับการดูแลทำความสะอาดบ้านอยู่อาศัย เช่น ทาครีว ชักผ้า ริดผ้า เป็นต้น แต่ข้อความที่ว่า "ไม่รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน" นี้เป็นข้อยกเว้น ต้องตีความโดยเคร่งครัด จึงหมายถึงลูกจ้างที่ทำงานเฉพาะที่เป็นงานบ้านอย่างเดียวนั้น โดยที่งานบ้านนั้นจะต้องมิได้มีลักษณะการประกอบธุรกิจอื่นใดรวมอยู่ด้วย แต่คดีนี้ได้ความตามที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยมาแล้วว่า จำเลยเป็นบริษัทจำกัด ประกอบกิจการรับทำกรอบรูปส่งขายต่างประเทศ มีลูกจ้างประมาณ ๑๐๐ คน และนายลินเป็นผู้จัดการโรงงานของจำเลย จำเลยได้จ้างโจทก์เป็นลูกจ้างในตำแหน่งแม่บ้าน มีหน้าที่ซักรีด ทำ



- ๘ -

อาหาร และทำความสะอาดในบ้านพักของนายลิน ดังนี้ แม้สภาพงาน
ที่โจทก์ทำจะเป็นงานบ้านก็ตาม แต่งานบ้านดังกล่าวจำเลยได้จัดเป็น
สวัสดิการให้แก่นายลินซึ่งเป็นผู้จัดการโรงงานของจำเลยเอง
งานบ้านที่โจทก์ทำดังกล่าวจึงมีลักษณะการประกอบธุรกิจของจำเลย
รวมอยู่ด้วย กรณีเช่นนี้ถือไม่ได้ว่าโจทก์เป็นลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับ
งานบ้านตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน
และเรื่อง การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ ฉะนั้นโจทก์จึงได้รับความคุ้มครอง
ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน และเรื่อง
การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ มีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชย ค่าจ้างที่จ่ายขาดไป
รวมทั้งดอกเบี้ยและเงินเพิ่มตามฟ้อง แต่ปรากฏว่าศาลแรงงานกลางยัง
ไม่ได้วินิจฉัยว่าจำเลยจะต้องรับผิดชอบจ่ายให้โจทก์หรือไม่เพียงใด มีเหตุอัน
สมควรที่จะยกโอนสำนวนไปให้ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงและวินิจฉัย
ชี้ขาดปัญหาดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา
๒๔๓ ประกอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดี
แรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑ อุทธรณ์โจทก์ฟังขึ้น



- ๘ -

ส่วนจำเลยอุทธรณ์ตามข้อ (ก) ว่า จำเลยไม่เห็นด้วย
 ที่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งยกเลิกประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ นั้น พิเคราะห์
 แล้วเห็นว่า ศาลแรงงานกลางได้มีคำสั่งยกเลิกประเด็นข้อพิพาทข้อดังกล่าว
 ความรายงานกระบวนการพิจารณาเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๓ ก่อนที่จะมีการ
 สืบพยาน และก่อนมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี โดยเมื่อศาล
 แรงงานกลางมีคำสั่งไปแล้วยังมีกระบวนการที่จะต้องดำเนินต่อไปอีก
 และคำสั่งดังกล่าวไม่ใช่คำสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
 มาตรา ๒๒๗ และ ๒๒๘ คำสั่งของศาลแรงงานกลางเช่นนี้จึงเป็นคำสั่ง
 ระหว่างพิจารณา จำเลยไม่ได้โต้แย้งคำสั่งดังกล่าวไว้ จึงต้องห้าม
 อุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๖ ประกอบ
 ด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.
 ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑ ศาลฎีกาจึงไม่วินิจฉัยให้

จำเลยอุทธรณ์ตามข้อ (ง) ว่า โจทก์เป็นลูกจ้างซึ่ง
 ทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน โจทก์จึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามประกาศ



- ๙ -

กระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ศาลแรงงานกลาง
กำหนดค่าเสียหายให้โจทก์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธี
พิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ จึงเป็นการไม่ชอบ นั้น
พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ศาลฎีกาได้วินิจฉัยมาในตอนต้นแล้วว่า โจทก์ไม่ใช่
ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้านและโจทก์ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย
ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ประกอบกับตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน
และวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ ก็เป็นกฎหมายที่มุ่งหมาย
จะให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้างอันถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายคุ้มครอง-
แรงงาน เช่นนี้ โจทก์จึงได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาล
แรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ อยู่แล้ว
ฉะนั้นอุทธรณ์จำเลยข้อนี้จึงไม่มีประโยชน์ที่จะต้องวินิจฉัยต่อไป

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง
ในประเด็นค่าชดเชย ค่าจ้างที่จ่ายขาดไป คอกเบี้ย และเงินเพิ่ม ให้
ศาลแรงงานกลางพิจารณาคดีใหม่ เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับค่าชดเชย ค่าจ้าง

(๓๑ ทวิ)



- ๑๐ -

ที่จ่ายขาดไป ดอกเบี้ย และเงินเพิ่ม แล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี
นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง.

นายปรีชา ธนานันท์

นายเคียง บุญเพิ่ม

นายอุดม เพื่องพูน

ตรวจแล้ว

รับรองว่าตรงกับต้นฉบับ

อ.รุ่งน พ/ท